

Gospodin mi postade pravednost

Gradić u kojem sam rođen zove se Villamediana de Lomas i nalazi se sjeverno od španjolskoga grada Burgosa. Budući da sam htio postati misionar, odlučio sam stupiti u novicijat u jednom sjemeništu. To sam i učinio 24. srpnja 1949. godine. Točno godinu i jedan dan nakon toga, s nekim drugim novacima sam se pred okupljenom crkvom zarekao da ću godinu dana držati zavjet siromaštva, čistoće i poslušnosti. S tim svečanim činom počelo je naše članstvo u misionarskoj zajednici "Oblati Marijina neoskvrnjena začeca". Potom smo otišli u Madrid, gdje se u predgrađu Pozuelo de Alarcon nalazilo veliko sjemenište zajednice oblata. Tu smo, pripremajući se za svećeničku službu, dvije godine izučavali filozofiju i četiri godine učili teologiju.

Nakon tri godine morali smo položiti zavjet siromaštva, čistoće i poslušnosti za sav život. Na putu do vrha, to jest do svećeničkoga pomazanja, student se mora uspeti po mnogim stepenicama, takozvanim zaređenjima, najprije "nižim", a potom "višim zaređenjima". Prvi stupanj, tonzura, postiže se prve godine studija teologije; nakon toga slijede daljnja zaređenja.

Sedamnaestoga ožujka 1956. godine je biskup madridskoga predgrađa Alcala, Dr. Eyoo Garay, u crkvi sjemeništa u Madridu mene i četvoricu mojih kolega zaređio za svećenike.

Moja prva misa i veliko slavlje

Svoju prvu misu svečano sam održao idućeg dana u crkvenoj zgradi ženskoga samostana Svetoga Josipa od Clunyja u Pozuelo de Alarconu. Uoči te prve mise prožimali su me duboki, uzvišeni osjećaji. Još uvijek se dobro sjećam koliko sam tada bio živčan i napet, jer nisam htio da pogriješim u nečemu tijekom obavljanja obredâ i svećanih čina.

Prva misa koju sam u nazočnosti svoje obitelji svečano održao u svome rodnome gradu bila je 8. srpnja 1956. godine i za gradić

kakav je bio naš bio je to izvanredan događaj, koji je popraćen dvodnevним slavljem. Svi su bili uzbuđeni i uživali u svečanostima uz vatromet, glazbu, obilje cvijeća i zabavu. Ja sam, naime, bio prvi svećenik iz toga gradića pa su svi bili silno ponosni zbog toga.

Uskoro nakon toga počeo sam raditi kao profesor španjolske književnosti, glazbe, latinskoga i francuskoga jezika. No najviše sam volio pripremati propovijedi za nedjeljnu misu koja je počinjala u jedanaest sati.

Pomoćni svećenik

Budući da je poglavar provincije znao da imam srce za misiju, poslao me da služim kao potpora nekom starijem svećeniku zajednice oblata u jednoj siromašnoj i zapuštenoj župi u naselju Badajoz. Četrnaestoga studenog 1958. godine stigao sam u tu župu, župu "Naše voljene Gospe od Uznesenja". Na području župe živjelo je otprilike devet tisuća ljudi, od kojih je većina bila u velikom duhovnom i materijalnom siromaštvu. Tri godine radio sam na radost i zadovoljstvo župljana. Da, oni su bili ponosni na mene, a ja sam ih volio i činio sve što sam mogao da ih pridobijem.

No sve su me više tištali vlastiti grijesi i uviđao sam da mi ni ispovijed ni drugi rimokatolički obredi ne mogu dati sigurnost da mi je Bog oprostio. Znao sam da idem u vječno prokletstvo. Misa je za mene izgubila značenje. Poput Johna Knoxa, prijašnjeg rimokatoličkog svećenika koji je postao reformator Škotske, i ja sam u međuvremenu bio u stanju reći: "Misa je bogohuljenje." Došao sam do zaključka da će biti bolje ako napustim svećeničku službu, potražim si posao u svijetu i uživam u životu.

Evandeoski kršćani – smiješni čudaci?

Moje nezadovoljstvo s misom i duhovnim naučavanjem rimo-katoličke crkve postajalo je sve veće. Stoga sam stupio u vezu s čovjekom koji se zvao Alberto Arajo Fernandez, a bio je protestantski propovjednik u Madridu. Premda ga nisam znao, ipak sam čuo da je mudar čovjek i istinski kršćanin. Prvi susret s njim bio je jednostavan i srdačan. Ne mogu shvatiti da gotovo svi katolici, barem u Španjolskoj, evandeoske vjernike, “protestante”, zamišljaju kao smiješne čudake! Alberto Arajo me zamolio da mu opišem što me muči. S mudrošću i ljubavlju s kakvom se dotad još nisam bio susreo odgovarao je na moja pitanja i ohrabrio me da odvojim što više vremena za čitanje Novog zavjeta. Redovito smo se dopisivali.

U veljači 1962. godine bio sam odlučio poduzeti golem korak i napustiti svećeničku službu. Više nisam mogao ostati ondje gdje se provode mrtvi obredi koji, kao što piše u Bibliji, imaju *obličje pobožnosti, ali snage su se njezine odrekli. Takvih se kloni* (2. Timoteju 3,5).

Pisao sam Albertu Araju zamolivši ga da mi pronade neko utočište, mjesto na kojem bih se mogao sakriti. Istu molbu uputio sam jednom drugom pastoru, koji se zvao Juan Eizaguirre i živio u gradu Bilbao, jer sam bio čvrsto odlučio da se što je moguće prije oslobodim svećeničke službe.

Gospodin je naša pravednost

Moj nadređeni mi je naredio da odem održati propovijed tijekom proslave Marijinih ukazanja u Fatimi. To putovanje iskoristio sam za to da napustim svoju svećeničku službu i položaj duhovnika. U Madrid sam stigao osmoga svibnja 1962. godine i odande, bez zadržavanja, zrakoplovom odletio za Nizozemsku. Prije negoli je moj nadređeni saznao za moj bijeg te uspio obavijestiti policiju i zatražiti da me ne puste preko španjolske granice, bio sam izvan zemlje.

U to doba još nisam znao ništa o istinskom, biblijskom spase-nju. No u Nizozemskoj sam stanovao kod jedne evandeoske obitelji, u kojoj se tijekom kućnih pobožnosti i prije obrokâ čitala Biblija i molilo se. Oni su me povezali s dr. Heggerom. I on je ranije bio

svećenik, a sada je u Nizozemskoj vodio jednu ustanovu koja je pomagala svećenicima koji su htjeli napustiti rimokatolički sustav. Ta potporna organizacija se, pozivajući se na tekst iz Djela apostolskih 9,11, nazivala “Na pravome putu”. Doktor Hegger mi je bio savjetnik i na temelju Božje riječi odgovarao na mnoga moja pitanja u pogledu biblijskog nauka koja sam mu postavljao.

Nedugo nakon toga vratio sam se u Španjolsku, jer mi je majka bila bolesna i vrlo zabrinuta za mene. Iz sigurnosnih razloga u zemlju sam ušao preko Portugala. Gospodin mi je omogućio da mjesec dana provedem u sigurnom okrilju svoje obitelji, a i majci se naočigled poboljšalo zdravlje. Na povratku sam u vlaku čitao Bibliju i bio ispunjen slavljenjem i zahvalnošću Bogu. Iznenada su mi u misli jedan za drugim stali navirati biblijski redci koji su Isusa Krista prikazivali kao savršenoga Spasitelja, jedinog Otkupitelja i savršeno dostatnog Oslobođitelja. Na križu Golgote On je bio savršena žrtva za moje grijehе, i to žrtva koja se više nikada ne mora ponoviti.

Ondje na križu On je postao moj zamjenik, onaj koji odnosi moje grijehе, koji je stoga na mene prenio svoju pravednost i oprostio mi sve grijehе – ako se samo svim svojim srcem pouzdam u Njega. I upravo sam to učinio na tome putovanju. Isusu Kristu sam kao svojem Gospodinu i Spasitelju s povjerenjem predao svoju zemaljsku i vječnu sudbinu. U mojem srcu i u mojem životu ispunile su se Božje riječi: *Za njega svjedoče svi proroci da po njegovu imenu oproštenje grijehâ prima svatko tko u njega vjeruje* (Djela apostolska 10,43). Bili su mi oprošteni grijesi i spašena duša, a Nebo je postalo mojom domovinom; Krist je bio moj, a ja – ja sam zauvijek postao Njegov.

Moja molitva za katolike

Vratio sam se u Nizozemsku. Odande sam stupio u vezu s organizacijom “Conversion Center” (Središte za obraćenje) iz grada Haverstowna u Pensilvaniji, s namjerom da odem u Ameriku kako bih tamo mogao izučavati Božju riječ. Gospodin mi je omogućio da, nakon što sam svladao neke prepreke, u rujnu 1963. godine otputujem u Sjedinjene Države i ondje započnem studij na učilištu “Faith

Theological Seminary”. Potom sam položio još neke osobite tečajeve na Temple University, nakon čega sam diplomirao španjolsku književnost.

Kao što je apostol Pavao čeznuo za spasenjem Izraela, i ja molim za svoje ljubljene katolike:

Braćo, želja moga srca i molitva Bogu za Izraela jest da se oni spase. Svjedočim, doista, za njih da imaju revnosti za Boga, ali ne prema spoznaji. Ne poznavajući Božju pravednost i tražeći uspostaviti svoju pravednost, nisu se podložili Božjoj pravednosti. Jer Krist je svršetak Zakona, na opravdanje svakomu tko vjeruje (Rimljanima 10,1-4).

***

Mark Peňa je rođen u Španjolskoj, no svoje “drugo rođenje”, biblijsko novo rođenje, doživio je u Nizozemskoj. Njegovo posljednje polje rada prije umirovljenja bilo je u gradu Chicagu, državi Illinois u Sjedinjenim Državama, gdje je služio kao pastir u jednoj kršćanskoj zajednici.